

W aspekcie merytorycznym *Magnificat* jest odpowiedzią Maryi na wielkie dzieła Boga dokonane zarówno w dziejach Izraela, jak i w Jej indywidualnej historii. W tekście zachowany został ewidentnie prymat Bożego działania zbawczego, które stanowi zaproszenie do dialogu. Kantykt poprzedzony jest bezpośrednio opisem Nawiedzenia oraz – wcześniej – perykopą o Zwiastowaniu. W opisach obu tych wydarzeń pojawiają się słowa mówiące o radości. Wielu egzegetów słusznie podkreśla, że cała Łukaszowa Ewangelia dzieciństwa przepojona jest wezwaniem do radości. Skierowane do Maryi podczas Zwiastowania pozdrowienie „Chafre” jest wezwaniem do radości wypływającej z obietnicy macierzyństwa Bożego (por. Łk 1, 28)⁷. Radość ta staje się dla Maryi motywem wędrówki do Jej krewnej, zamieszkałej – jak głosi tradycja – w Ain-Karim (por. Łk 1, 39-40). Poruszenie się „z radości”⁸ dzieciątka w łonie Elżbiety wiąże się natomiast z obecnością Maryi, która – brzemienna – przynosi ze sobą Chrystusa, źródło mesjańskiej radości dla świata. Poruszenie się Jana w łonie Elżbiety oznacza, że rozpoznał on w Jezusie swojego Pana. Radość jest bowiem najwłaściwszą odpowiedzią człowieka na wypełnienie przez Boga obietnicy mesjańskiej.

Hymn Maryi koncentruje się na uwielbieniu Boga powiązanim z wyrażeniem radości. Nie zawiera żadnej prośby skierowanej do Boga. Nie ma w nim rozdziału między porządkiem zbawczym i religijnym a porządkiem doczesnym i świeckim. *Magnificat* nasycony jest religijnym entuzjazmem Maryi, stanowi świadectwo Jej głębokiej modlitwy serca i zarazem wskazuje na dojrzałą postawę religijną, która wyraża się w bezinteresownej pochwalie Boga.

⁷ Por. I. de la Potterie, *Maryja w tajemnicy przymierza*, tłum. ks. A. Tronina, Wydawnictwo Księży Marianów–Polskie Towarzystwo Mariologiczne, Warszawa–Częstochowa 2000, s. 50n.

⁸ Por. Łk 1, 44. *Pismo Święte Starego i Nowego Testamentu w przekładzie z języków oryginalnych ze wstępami i komentarzami*, t. 3, red. ks. M. Wolniewicz, Księgarnia św. Wojciecha, Poznań 1987.